

РЕШЕНИЕ

№ 434

гр. Пловдив, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно търговско дело
№ 20225001000380 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260060 от 23.02.2022г., постановено по т.дело №90/2020г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, е осъдено да заплати на В. Г. И. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Е.“№23, ет.5, ап.20, Й. И. С. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“А.“№1, П. М. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“А.“№10, и А. Г. И. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Е.“№23, ет.3, ап.12, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени им при ПТП, настъпило на 11.09.2018г., около 5,00 часа, по АМ“Т.“, в района на 20.800 км в резултат на действията на лицето В.Р.Ж. при управление на МПС лек автомобил „О.“, модел „А.“, с рег.№***, с валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, издадена от ответника, както следва: сумата от 20000лв. в полза на ищеца В. Г. И., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането й; сумата от 10800лв. в полза на ищеца Й. И. С.,

ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането ѝ; сумата от 1800лв. в полза на ищеца П. М. Б., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането ѝ; сумата от 900лв. в полза на ищеца А. Г. И., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането ѝ, като исковете за разликата над уважените до пълните предявени размери съответно от 80000лв., 50000лв., 10000лв. и 10000лв., ведно със законната лихва от 22.12.2018г. са отхвърлени; ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, е осъдено да заплати на адв.В. О., ЕГН:*****, от гр.С., ул.“Ц.С.“№38, партер, ап.2, адвокатско възнаграждение от 879лв. за предоставена безплатна правна защита на ищеца по делото В. Г. И.; ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, е осъдено да заплати на ПОС, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, сумата от 146,49лв. разноски за депозити и сумата от 1300лв. държавна такса по делото; В. Г. И. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Е.“№23, ет.5, ап.20, Й. И. С. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“А.“№1, П. М. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“А.“№10, и А. Г. И. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Е.“№23, ет.3, ап.12, са осъдени да заплатят на ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, разноски по делото от 229,70лв. Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ответника А. „П.“, Областно пътно управление С..

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят ЗАД“А.“АД, който, чрез пълномощника юрисконсулт М. Я., го обжалва в частите му относно присъденото на В. Г. И. обезщетение от 20000лв. и присъденото на Й. И. С. обезщетение от 10800лв., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. и разноски за адвокатско възнаграждение от 879лв., като претендира за отмяната му в тези части и отхвърляне изцяло на предявените от И. и С. искове с присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции. Изложените доводи за неправилност на решението в атакуваните му части касаят единствено размера на обезщетенията, но не и обстоятелствата, очертаващи основанието на претенциите, които не се оспорват. Счита се, че размерът на присъдените обезщетения е завишен и не отговаря на обема и интензитета на търпените вреди, на съдебната практика, определяща обезщетения през 2018г., и на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД, както и, че приетото съпричиняване от страна на пострадалия С. е 30-40%, а не 10%, както е приел

окръжният съд.

Въззиваемите страни В. Г. И. и Й. И. С. са депозирали чрез пълномощника им адв.В. О. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност, подкрепящи приетото с обжалваното решение. Претендират жалбата да се остави без уважение и да им се присъдят направените пред настоящата инстанция разноски.

Третото лице – помагач А. „П.“, Областно пътно управление-С. е подало чрез пълномощника юрисконсулт Г. Н. писмен отговор на въззивната жалба, според който първоинстанционният съд не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, а механизма на пътно-транспортното произшествие е изяснен с доказателствата по делото и то не се дължи на бездействие на служители на А.та, тъй като към момента на настъпването му е била въведена ВОБД в процесния участък от автомагистралата. Претендира за потвърждаване на решението и за присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане са предявените от В. Г. И. и Й. И. С. против ЗАД“А.“АД искове с правна квалификация чл.432 от КЗ за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди, претърпени от тях вследствие настъпилото на 11.09.2018г., около 05,00 часа, на АМ „Т.“, в района на 20.800 км, пътно-транспортно произшествие по вина на В.Р.Ж. при управление на лек автомобил „О. А.“ с рег.№***, за който е сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Твърденията са вследствие на произшествието И. да е получил следните телесни увреждания: открита рана на предмишница, кръвонасядане на лява мишница, кръвонасядане на дясна мишница, разкъсно-контузна рана на лява предмишница, оток и кръвонасядане на ляв палец, оток и кръвонасядане на ляво коляно, оток на лява подбедрица, множество охлузвания на лява подберица и вътреставен излив на лява колянна става, съпроводено с възпаление, а С. – кръвонасядане и охлузване на челото в дясно, кръвонасядания на гръдния кош по средна мишнична линия в дясно и ляво и счупване на 9-то ребро в дясно. Претендираните обезщетения са в размер на 80000лв. за В. И. и 50000лв. за Й. С., ведно със законната лихва от

22.12.2018г., като исковете са предмет на разглеждане до присъдените с обжалваното в тези му части първоинстанционно решение суми съответно от 20000лв. и от 10800лв., тъй като в отхвърлителните то не е обжалвано и е влязло в сила и с оглед принципа на чл.271,ал.1,изр.2 от ГПК.

С отговора на исковата молба ответникът ЗАД“А.“АД е оспорил всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане с твърдения процесното ПТП да не е настъпило вследствие виновно противоправно поведение на водача на ЗА.хования лек автомобил В.Р.Ж., тъй като същият е бил поставен в невъзможност да го избегне, не е нарушил правилата за движение и за него събитието е случайно, като не е имал техническа и професионална възможност да го предотврати, считайки произшествието да е вследствие неполагане на дължимата грижа от страна на А. „П.“, която не е изпълнила правилно задължението си за организация на движението при нощна обстановка поради непоставяне на светлинни индикатори, както и указващи табели за реорганизация на движението при извършване на ремонтни дейности. Оспорил е твърденията за претърпени вследствие произшествието травматични увреждания и неимуществени вреди. Оспорил е размера на претендираните обезщетения като завишен и несъобразен с принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД. Заявил е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищите с твърдение да са били без поставени обезопасителни колани. Признал е наличието на застрахователно правоотношение за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за управлявания от Ж. лек автомобил към датата на произшествието. Поискал е привличане на третото лице А. „П.“ като подпомагаща го в процеса страна, което искане е уважено.

От страна на третото лице-помагач А. „П.“ е подаден отговор само на исковата молба на В. И., по която е било образувано т.дело №125/2020г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, съединено за разглеждане в едно производство с т.дело №90/2020г. на ПОС под номера на последното. С отговора е оспорен механизма на ПТП, както и наличието на претърпени вследствие на него неимуществени вреди. Оспорен е размера на претендираното обезщетение.

С първоинстанционното решение е прието въз основа на представената Заповед №РД-11-318 от 26.04.2018г. на Председателя на УС на А. и

протоколи от 03.09.2018г. и от 20.12.2018г. съответно за въвеждане и снемане на поставената ВОБД, заключението на САТЕ и влязлото в сила споразумение от 23.12.2019г. по приложеното НОХД №728/2019г. по описа на Районен съд-Ихтиман с последици на влязла в сила присъда, която, съгласно чл.300 от ГПК, е задължителна за гражданския съд относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и вината на дееца, че управлението от В. Ж. лек автомобил „О. А.“, за който към датата на ПТП е имало сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество, се е движел в посока от С. за Б. по АМ Т., като в същото време управлението от ищеца В. И. лек автомобил „А.“ се е движел по същата магистрала в посока Б.-С. по северното платно и, достигайки до км 16+370, поради въведена ВОБД с пътни знаци С4.4, лекият автомобил „О. А.“ е насочен на ляво в посока север и е преминал в северното платно за движение, в което е продължил да се движи и при км 18+500, предназначено в този участък за движение на автомобили само от Б. за С., а не се е върнал в южното платно, според схемата за ВОБД и пътните знаци С4.4. Докато се движел в най-южната лява лента на северното платно срещу него се движели товарен автомобил „И.Д.“ и лекия автомобил „А.“, които извършвали изпреварване на движещите се с по-ниска скорост в северната лента автомобили и в момент, в който лекият автомобил „А.“ бил на 97-98 метра от мястото на удара, водачът на товарния автомобил предприел маневра престрояване към дясната северна лента, с която видимостта на водача на лекия автомобил „А.“ била ограничена, и, когато той се намирал на около 60-61 от мястото на удара, пред водача му се открила директна видимост към движещия се срещу него лек автомобил „О. А.“, като след около 1,89 сек настъпил неизбежен в конкретната пътна ситуация удар между двата леки автомобили, след който лекият автомобил „А.“ се отклонил надясно посока север, ударил се в предпазната мантиanela, северно от лентата за принудително спиране, след което скоростта му значително намаляла и бил ударен в задната дясна част от движещите се след него автомобили. Причината за настъпилото ПТП е продължаване на движението на лекия автомобил „О. А.“ в лявата северна скоростна лента, предназначена за изпреварване на движещите се в посока от изток на запад автомобили, което водачът на този автомобил е имал техническа възможност да предотврати, ако се бе съобразил с условията на ВОБД, въведена преди мястото на

произшествието, като виновно е нарушил правилата за движение по чл.20,ал.1 и чл.58,т.3 от ЗДвП и е причинил средна телесна повреда на повече от едно лица, за което извършено престъпление по чл.343,ал.3,б.А във връзка с ал.1 във връзка с чл.342,ал.1,пр.3 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“. Въз основа на изслушаната СМЕ на вещото лице д-р Д.М. е прието ищците да са претърпели описаните от тях в исковата молба телесни увреждания, намиращи се в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото пътно произшествие. Прието е въз основа на СМЕ и показанията на св.Ф. И.а от преживяната катастрофа и нанесените травматични увреждания ищците да са изживели болки и страдания, а В. И. и психически нарушения, тъй като е изпитвал страх, не е можел да спи, дълго време не е шофирал, както и стрес, като оздравителният процес при С. е бил за около 20 дена, а при И. за около три месеца, през първият от които е приемал медикаменти. Отчитайки тези обстоятелства, вида на нанесените травматични увреждания, възрастта на ищците, доброто им здравословно състояние, образование, социален статус, липсата на семейни ангажименти, липсата на усложнения, вида на нужната терапия и проведеното лечение, субективно изживените болки и страдания, както и психическите изживявания, а също МРЗ за страната за 2018г. в размер на 510лв., съдът е приел за справедлив размер на парично обезщетение за компенсиране на претърпените от деликта неимуществени вреди такъв от 20000лв. за В. И. и 12000лв. за Й. С.. Приел е за основателно заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца С., защото същият, заедно с А. И. и П. Б., са пътували на задната седалка на лекия автомобил „А.“ без поставени обезопасителни колани, в резултат на което са им нанесени странични и задни травми от удара на телата им един в друг и с предметите /седалки/ в купето, позовавайки се и на двете заключения на САТЕ и СМЕ. Приел е принос на С. от 10% за настъпване на уврежданията, поради което и на основание чл.51,ал.2 от ЗЗД е намалил обезщетението на 10800лв.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваните му части и за допустимо.

Ищците са предявили извънсъдебно претенциите си за плащане на обезщетение за неимуществени вреди с писмена молба вх.№100-3212 от

21.09.2018г. пред застрахователя, който е отказал изплащането на такива, поради което предпоставките на чл.498,ал.3 от КЗ са налице.

По същество страните не повдигат спор относно установената в първоинстанционното производство фактическа обстановка във връзка с настъпването и механизма на процесното пътно-транспортно произшествие, възникнало единствено вследствие виновното противоправно поведение на водача на лекия автомобил „О. А.“ В. Ж., без ремонта на пътния участник и реорганизацията на движението във връзка с него да е допринесла за настъпването му, причинените вследствие на произшествието телесни увреждания на ищците и наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на произшествието за лекия автомобил, управляван от виновния водач, с ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Жалбоподателят не е изложил конкретни оплаквания по отношение на тази фактическа установеност, поради което и съгласно чл.269,изр.2 от ГПК тя не може да бъде преразглеждана от въззивния съд. Същата очертава наличие на елементите от фактическия състав на деликтната отговорност по чл.45 от ЗЗД, от която е функционално обусловена отговорността на застрахователя по прекия иск по чл.432 от КЗ на увреденото лице.

Спорът във въззивното производство се концентрира около размера на дължимите обезщетения за неимуществени вреди, с оглед характера и интензитета на претърпените от ищците болки и страдания, съобразно конкретните обстоятелства и принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД.

Безспорно установено е с влязлото в сила споразумение в наказателното производство за престъпление по чл.343,ал.3,б.А във връзка с ал.1 във връзка с чл.342,ал.1,пр.3 от НК, чийто съставомерен обективен признак е причиняването на ищеца В. И. на средна телесна повреда – травматичен бурсит на лявата колянна става – вътреставен излив на ретро и супрателарния вътреставен рецесусина, както и от приложената медицинска документация, приетото заключение от 10.03.2021г. на СМЕ, обясненията на вещото лице д-р Д.М. в съдебно заседание на 24.03.2021г. и показанията на ангажирания от ищците св.Ф. Б. И.а, че вследствие на случилия се пътен инцидент ищецът В. И. е получил кръвонасядане и разкъсно-контузна рана на лява предмишница, оток и кръвонасядане на ляв палец, кръвонасядане на лява предмишница, оток

и охлузване на лява подбедрица и посттравматичен бурсит на лява колянна става. Същият е бил транспортиран в „С.“-гр.С., където е извършена първична хирургична обработка на откритата рана на предмишницата и е освободен за домашно лечение, но, поради поява на оток и болка в областта на раната, след два дена е прегледан от хирург и е установено възпаляване, като е извършена хирургична обработка, дренаж на раната и антибиотична терапия. При извършения от вещото лице на 07.03.2021г. преглед е установен голям груб нелицеприятен белег в областта на лявата предмишница и намалена чувствителност на кожата в тази област. Поради болки и оток в ляво коляно е извършен ЯМР и установен посттравматичен бурсит, при който е налице повишено съдържание на течност в колянната торбичка. Вследствие на него и понастоящем И. се оплаква от болки в лявото коляно и лявата подбедрица при по-продължително натоварване и промяна на времето, в каквато насока са и показанията на св.Ф. И.а-негова майка. Не е налице медицинска документация за консултации и прегледи с ортопед-травматолог, което да насочва на настъпили усложнения. Според вещото лице, периодът на възстановяването е продължил до един месец, а, според свидетеля, около месец приемал медикаменти и възстановяването му продължило около три месеца, през което време не можел сам да се обслужва, разчитайки на помощта на близките си, и накуцвал, като не е използвал патерица или друго помощно средство и не е провеждал рехабилитация. След катастрофата се променил, бил стресиран, изпитвал страх да се качи в колата, да заспи, да остане сам в къщи и чак след около година и половина започнал отново да работи, заради травмата и операцията на ръката, тъй като до тогава се занимавал с направа на окачени тавани. При произшествието ищецът Й. С. получил кръвонасядания и охлузвания на лицето в дясно, кръвонасядания на гръдния кош по средната мишнична линия в ляво и дясно и счупване на 9-то ребро в дясно. Същият не бил хоспитализиран непосредствено след произшествието, а на следващия ден, поради увеличаване на болките в гръдния кош, посетил Спешно отделение на УМБАЛ“Св.Г.“-П., където след преглед от хирург, рентгенови снимки и лабораторни изследвания била установена контузия на гръден кош с непълно счупване на 9-то ребро в областта на дясна предмишнична линия. Предписани му били болкоуспокояващи за лечение в домашни условия, като възстановителният период протекъл за около 20 дни, в каквато насока са и показанията на св.И.а.

При така установените обстоятелства, според които ищецът В. И. е претърпял увреждания, засягащи левия горен в областта на предмишницата и палеца и десния долен в областта на колянната става крайници с възпаление на раната в предмишницата, за които било предприето оперативно и медикаментозно лечение, съпътствани със силни физически болки, наложили продължителен прием на болкоуспокояващи лекарства, вследствие на които е търпял и неудобства и ограничения в битов и социален план, поради невъзможността да се обслужва сам и да проявява обичайните за него активности, като възстановителният период е продължил до един месец, но и понастоящем са налице остатъчни поражения, свързани с обезобразяване и обезчувствяване на кожата в областта на лявата предмишница и болки в коляното при натоварване и промяна на времето, а произшествието му се е отразило негативно и в психо-емоционален план, доколкото именно той е бил водачът на лекия автомобил, ударен челно от движещия се срещу него такъв, настоящата инстанция не намира основание да приеме по-нисък от определения с обжалваното в тази му част първоинстанционно решение размер на обезщетението за неимуществени вреди от 20000лв. Съобразявайки, че ищецът Й. С. е претърпял счупване на ребро, което се характеризира със значителни физически болки, заради каквито именно е потърсил спешна медицинска помощ и са му предписани болкоуспокояващи медикаменти, както и множество кръвонасядания в областта на гръдния кош и лицето, като възстановителният период е протекъл за около 20 дни и не са налице остатъчни симптоми, настоящата инстанция приема за справедливо обезщетение от 12000лв.

Във връзка със своевременно заявеното от страна на ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на чл.51,ал.2 от ЗЗД, изразяващо се в непоставяне на обезопасителни колани, от заключенията на СМЕ и САТЕ и изслушването на експертизите се установява, че ищецът В. И. като водач на лекия автомобил към момента на произшествието е бил с поставен обезопасителен колан, а ищецът Й. С. като един от тримата пътници на задната седалка на същия автомобил, който е бил снабден с предпазни колани, не е бил с поставен такъв. Според САТЕ, неговото предназначение е да фиксира тялото на седящият на съответната

седалка индивид към седалката и да не позволява свободното движение на тялото в купето, като движението на телата на пътниците на задните седалки при челния удар е нагоре и напред към точката на първоначалния контакт. Правилно поставеният предпазен колан предпазва основно при челен удар, а при страничен, заден или удар отгоре или отдолу на купето, при висока скорост или удар с тяло с голяма маса и скорост, защитата на водача и пътниците с предпазни колани е почти без значение за настъпване на травмите от вътрешния сблъсък на органите. При изслушване на СМЕ в съдебно заседание на 24.03.2021г. вещото лице д-р Д.М. е пояснило, че не може да се отговори, ако тримата пътници на задните седалки на автомобила бяха с поставени предпазни колани, какви щяха да са уврежданията и в какъв процент биха били по-малки от получените, като, според него, и при поставени колани те щяха да претърпят травми, но в по-ниска степен, а при липсата на предпазни колани са се блъскали един в друг и в предните седалки, вследствие на което нараняванията им са странични по аксиларната линия /подмишницата/. При тези експертни данни настоящата инстанция приема да е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца С., който е бил без поставен обезопасителен колан при наличен такъв в оборудването на лекия автомобил за задната седалка, в отклонение от изискването на чл.137д,ал.1 от ЗДвП, като се има предвид, че в случая се касае за челен удар, при който поставянето на такъв би способствало за намаляване на травмите. Приносът, както е приел и окръжният съд, следва да се определи на 10%, противно на възраженията на жалбоподателя за по-голям, тъй като, според СМЕ, липсата на предпазен колан касае страничните увреди, каквито при С. са кръвонасяданията на гръдния кош по средната мишнична линия в ляво и дясно и по лицето в дясно, но не и счупването на 9-то ребро, което е най-сериозната му травма. С оглед на този принос обезщетението следва да се намали на 10800лв.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на атакуваното посредством нея първоинстанционно решение в обжалваните му части.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемите за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.2 от ЗАДв на упълномощения от тях адв.В. О., настоящата инстанция намира, че

безплатна адвокатска помощ по чл.38,ал.1,т.3 от ЗАдв е уговорена само с В. И., който единствен е подписал договора от 11.01.2021г., поради което възнаграждението следва да се определи на 879лв. с включен ДДС, както за първоинстанционното производство.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260060 от 23.02.2022г., постановено по т.дело №90/2020г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, В ЧАСТТА, с която ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, е осъдено да заплати на В. Г. И. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Е.“№23, ет.5, ап.20, и на Й. И. С. с ЕГН:*****, от гр.П., ул.“А.“№1, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени им при ПТП, настъпило на 11.09.2018г., около 5,00 часа, по АМ“Т.“, в района на 20.800 км в резултат на действията на лицето В.Р.Ж. при управление на МПС лек автомобил „О.“, модел „А.“, с рег.№***, с валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, издадена от ответника, както следва: сумата от 20000лв. в полза на ищеца В. Г. И., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането ѝ; сумата от 10800лв. в полза на ищеца Й. И. С., ведно със законна лихва от 22.12.2018г. до изплащането ѝ, И В ЧАСТТА, с която ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, е осъдено да заплати на адв.В. О., ЕГН:*****, от гр.С., ул.“Ц.С.“№38, партер, ап.2, адвокатско възнаграждение от 879лв. за предоставена безплатна правна защита на ищеца по делото В. Г. И..

ОСЪЖДА ЗАД“А.“АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“С.К.“№2, да заплати на адв.В. О., ЕГН:*****, от гр.С., ул.“Ц.С.“№38, партер, ап.2, адвокатско възнаграждение от 879лв. /осемстотин седемдесет и девет лева/ с включен ДДС за предоставената във въззивното производство безплатна правна защита на въззиваемия В. Г. И..

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на жалбоподателя А. „П.“, Областно пътно управление С..

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на

чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____